

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΤΗΣ ΝΑΪΝ (Λουκ. 7, 11-16)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Καμπή, στις 9/10/1994)

1. Πού είναι τώρα ο Χριστός;

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός πήγε σε ένα χωριό. Περνώντας από εκεί συνάντησε έξω από το χωριό να πηγαίνει για το κοιμητήριο μία κηδεία. Κηδευόταν ένας νεαρός γιός χήρας που τον είχε μονογενή. Και ήταν φυσικό η χήρα γυναίκα, η μητέρα του νεκρού, να είναι πολύ στενοχωρημένη, να τραβάει τα μαλλιά της, να χτυπιέται, να κλαίει. Και όλοι οι άνθρωποι που την συνόδευαν να είναι πικραμένοι, φαρμακωμένοι.

Ο Χριστός όταν είδε αυτό το θέαμα, πόνεσε.

Στάθηκε κοντά και παρακάλεσε να σταματήσει η πορεία. Έπειτα πήγε δίπλα στο φέρετρο και είπε: «Νεανίσκε», δηλαδή «παλληκάρι μου, εγώ σου λέω. Σήκω, σήκω». Και αμέσως ο νεαρός ανακάθισε πάνω στο φέρετρο και άρχισε να μιλάει. Ανάζησε, αναστήθηκε. Και τον έδωσε στη μητέρα του. Όλος ο κόσμος θαύμασε το μεγάλο γεγονός, το μεγάλο θαύμα.

Εμείς τώρα, όσοι ακούμε τέτοιες διηγήσεις, νοσταλγούμε, πονούμε και λέμε: «Αχ, να βρισκόταν πάλι ο Χριστός κοντά μας όταν συμβαίνει να έχουμε τέτοια πίκρα. Να σταθεί δίπλα μας να αναστήσει και τον δικό μας νεκρό».

Αλλά αδελφοί μου, όλοι πεθαίνουμε, άλλοι γέροι, άλλοι νέοι, άλλοι παιδιά, άλλοι παντρεμένοι νέοι με μικρά παιδιά. Αλλά δεν ανασταινόμαστε. Γιατί άραγε;

Μας βασανίζει το ερώτημα. Γιατί; Γιατί; Πού είναι τώρα ο Χριστός; Μήπως δεν μπορεί πια; Μήπως αδιαφόρησε; Μήπως δεν μας πονάει;

2. Φραγμός στην αμαρτία

Λέγει η Αγία Γραφή: Ο Χριστός είναι ο ίδιος χθες και σήμερα και εις τους αιώνες. Ούτε άλλαξε, ούτε αλλάζει ποτέ. Ούτε παλαιότερα ήταν πιο πονετικός και τώρα σκληροκάρδισε. Είναι πάντοτε ο ίδιος. Γεμάτος αγάπη, γεμάτος δύναμη και γεμάτος σοφία. Αλλά τότε, γιατί δεν ανασταίνονται και οι δικοί μας νεκροί;

Θα μπορούσε ο Χριστός, αν ήθελε να τους αναστήσει όλους.

Θα ρωτήσουμε: Καλά. Αν ανασταίνονταν ο κάθε άνθρωπος, θα άλλαζε άραγε πορεία; Θα γινότανε άγιος; Ή θα συνέχιζε τον ίδιο τρόπο αμαρτωλής ζωής; Τι ωφέλεια είναι στον κόσμο, όταν ζουν περισσότεροι αμαρτωλοί, και μάλιστα καταφρονητές αμαρτωλοί; Κλέφτες, βλάσφημοι, σωματέμποροι, ανήθικοι. Και τι ωφέλεια για έναν άνθρωπο, να αναστηθεί, για να συνεχίσει τον ίδιο τρόπο ζωής και χειρότερο ακόμη;

Γιατί κάνουμε αυτή την ερώτηση; Να το εξηγήσουμε: Ο Θεός νομοθέτησε τον θάνατο, για να είναι για τον άνθρωπο φραγμός για το κακό. Να θυμόμαστε ότι η ζωή αυτή είναι παροδική, φθαρτή, ψεύτικη. Δεν είναι η αληθινή ζωή. Και να μη νομίζουμε ότι με το κακό που κάνουμε θα γίνουμε ευτυχισμένοι. Αλλά να καταλαβαίνουμε ότι είναι καταστροφή. Γιατί κινδυνεύουμε από ώρα σε ώρα, άλλοτε σε μεγάλη ηλικία, άλλοτε σε μέση, άλλοτε σε μικρή, άλλοτε παιδιά ακόμη να φύγουμε. Και πόσο κακό είναι, τι φοβερό είναι να φύγει ένας άνθρωπος από τη ζωή με την καρδιά του γεμάτη κακό. Δηλαδή χωρισμένος από τον Θεό, να μη μοιάζει καθόλου με τον Θεό. Να μην έχει καμία συγγένεια με τον Θεό.

Γιατί, ποιόι θα πάνε κοντά Του στη Βασιλεία Του; Εκείνοι που έχουν γαλανά μάτια; Εκείνοι που έχουν γερά μπράτσα; Εκείνοι που έχουν ξανθά μαλλιά; Εκείνοι που είναι ρωμαλέοι;

Όχι βέβαια. Αλλά θα βάλλει εκείνους που του μοιάζουν. Σε τί; Στην αγάπη, στην καλωσύνη, στην πραότητα, στην υπομονή, στην διάθεση να οικοδομούν, να βοηθούν, να σπρώχνουν στο καλό τους άλλους ανθρώπους. Αυτοί θα πάνε κοντά Του, γιατί «ο Θεός αγάπη εστί». Να λοιπόν το ερώτημα. Φροντίζεις κατά το διάστημα της ζωής σου, να πολεμήσεις το κακό που υπάρχει μέσα σου; Το κακό που σε γοητεύει; Την κακία; Την φιληδονία; Την αμαρτία; Για να μοιάζεις περισσότερο με τον Θεό;

Γιατί αν πεθάνεις σε αυτή την κατάσταση σε περιμένει η Βασιλεία του Θεού ή η αιώνια κόλαση, ο αιώνιος χωρισμός από τον Θεό;

Γι' αυτό λοιπόν, μας λένε οι άγιοι Πατέρες, ο Θεός δεν ανασταίνει όλους τους νεκρούς. Ανάστησε μερικούς. Γιατί τους ανάστησε; Για να μας δείξει να καταλάβουμε πρώτα απ' όλα ότι όταν κοπεί η ανάσα και πεθάνει ο άνθρωπος και αρχίσει η φθορά, δεν έγινε ο άνθρωπος χώμα. Δεν έπαψε να υπάρχει. Και

δεύτερον. Ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος. Κάνει τα πάντα. Και τον θάνατο τον έχει στην εξουσία Του. Και τον νικάει. Και θα τον νικήσει μια ημέρα τον θάνατο εντελώς, όταν θα αναστήσει όλους ανεξαιρέτως. Τότε που θα έρθει την ημέρα της δευτέρας Παρουσίας και θα σαλπίσει η σάλπιγγα.

3. Ζούμε για να βρεθούμε κοντά Του

Τότε, όπως αναστήθηκε ο Λάζαρος και ο υιός της χήρας της Ναΐν θα αναστηθούμε και εμείς. Τι σημασία έχει αυτό; Ας προσέξουμε:

Μερικές φορές νομίζουμε ότι το να σκουπίσει ένας μερικά δάκρυα από μάτια πονεμένα, το να παρηγορήσει έναν άνθρωπο, είναι μεγάλο πράγμα. Οπωσδήποτε είναι μεγάλο, αλλά όχι το μεγαλύτερο. Βέβαια είναι καλή ψυχή όποιος θέλει να σκουπίσει δάκρυα. Μοιάζει με τον Θεό, αλλά μοναχή της αυτή η καλωσύνη δεν αρκεί. Χρειάζεται κάτι παραπάνω. Και αυτό το παραπάνω είναι να ξέρουμε να δώσουμε απάντηση στο ερώτημα: «Γιατί ζούμε επάνω στη γη; Γιατί υπάρχουμε;» Όταν αυτό δεν το ξέρουμε, η λίγη συμπόνια δεν μας κάνει όμοιους με τον Θεό. Τέτοια συμπόνια έχουν και τα ζώα όλα. Είδατε ποτέ, πως αγριεύει η γάτα ή η κότα, όταν δει να κινδυνεύει το μικρό της;

Κατά τον ίδιο τρόπο είναι φυσικό, να αγριεύουν και όλοι οι άνθρωποι όταν βλέπουν να κινδυνεύει κάποιος δικός τους. Αλλά και συμπονούν όλοι οι άνθρωποι. Όχι μόνο του κόσμου, αλλά του υποκόσμου. Και κείνοι συμπονούν και κείνοι θέλουν να σκουπίσουν τα δάκρυα.

Υπάρχει όμως κάτι ιερότερο από αυτό. Ποιό είναι;

Να ξέρει ο άνθρωπος τον Δημιουργό του. Να γνωρίζει γιατί υπάρχει στη γη.

Το χειρότερο κακό είναι να χάνει ο άνθρωπος το αληθινό πνεύμα. Να χάνει την πίστη του στον Θεό και στην αιώνια ζωή. Όποιος έχει πίστη, κάνει μόνο το καλό. Δεν επιτρέπει ποτέ να κάνει κάτι κακό στη ζωή του. Όποιος δεν έχει πίστη, μπορεί να κάνει κανένα καλό από συναίσθηματισμό προσωρινό. Αλλά όταν τα συναισθήματά του γίνουν «βάρβαρα», τότε μπορεί να κάνει τα χειρότερα κακά που έγιναν ποτέ στον κόσμο.

Το νόημα λοιπόν της ζωής, δεν είναι να ζήσει απάνω στη γη ο άνθρωπος κάμποσα χρόνια από τα οποία θα έχει μερικές εμπειρίες. Παράδειγμα: Ένας άνθρωπος υπέμεινε από άλλους ασχημοσύνες. Και τραυμάτισαν όχι το σώμα του αλλά την καρδιά του και μάλιστα για πάντα. Ένας άλλος πάλι, πέτυχε να κάνει μερικές ασχημοσύνες και επειδή ευχαριστήθηκε το θεώρησε κάτι το

σπουδαίο.

Ο ένας είναι θύμα και ο άλλος είναι θύτης.

Αυτή είναι η ζωή; Γι' αυτό ζούμε; Για να κάνουμε μερικές παληανθρωπιές ή να υπομείνουμε μερικές παληανθρωπιές; Γιατί τι άλλο βλέπουμε κάθε μέρα;

Ο Κύριος μάς έπλασε για να βρεθούμε κοντά Του, στη Βασιλεία Του. Και εδώ, σ' αυτή τη ζωή, να αγωνιζόμαστε εναντίον του κακού. Και να θέλουμε να εκτελούμε το άγιο το θέλημά Του, για να μπορέσουμε έστω και μέσα από την τρικυμία να βρεθούμε στο γαλήνιο λιμάνι της Βασιλείας του Θεού.

4. Σώματα επίγεια και σώματα επουράνια

Λέει ο απόστολος Παύλος για την ανάσταση των νεκρών, για την αιώνια ζωή: «Ημών το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει». Εμείς είμαστε στη γη, αλλά ζούμε όχι για τη γη. Αυτό σημαίνει «ημών το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει». Στη γη περπατάμε, σώμα γήινο έχουμε, αλλά δεν ζούμε για τη γη. Ζούμε για τον ουρανό. Ζούμε για τον Παράδεισο, για την αιώνια ζωή. Και από εκεί, από τον ουρανό, «προσδοκώμεν σωτήρα». «Απεκδεχόμεθα σωτήρα, Κύριον Ιησούν Χριστόν». Περιμένουμε. Θα κατεβεί μια ημέρα ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Ο οποίος τι θα κάνει; Θα πάρει αυτό το σώμα, που όταν πεθάνει μέσα σε λίγες ώρες αρχίζει και βρωμάει, γιατί είναι φθορά, σαπίλα και θα το μετασχηματίσει από σώμα ταπεινό, σε σώμα ένδοξο. Θα το μετασχηματίσει να γίνει όμοιο με το δικό Του σώμα.

Πώς ήταν το σώμα του Κυρίου; Πρώτα απ' όλα ήταν ολοκάθαρο, αγνό, αμόλυντο από αμαρτία. Και μετά μπήκε στον τάφο και βγήκε «εσφραγισμένου του τάφου», χωρίς να ανοίξει ο τάφος. Και πήγε στους μαθητές «κεκλεισμένων των θυρών». Και ανελήφθη στον ουρανό. Είναι ένδοξο σώμα. Έτσι θα γίνουν και τα δικά μας σώματα.

Όταν είμαστε άρρωστοι, μας ενδιαφέρει και αγωνιζόμαστε να αισθανθούμε λίγο πιο γεροί. Να πάψει να είναι μουδιασμένο το χέρι μας, το πόδι μας. Να μπορούμε να κινηθούμε ελεύθερα. Να μην πονάμε στην εδώ ζωή μας. Και δεν μας ενδιαφέρει η πνευματική υγεία και η ευρωστία και η αφθαρσία, σώματος και ψυχής στην αιώνια ζωή;

Θα μετασχηματίσει λοιπόν ο Χριστός το σώμα μας όπως είναι το δικό Του. «Εις ομοίωσιν του σώματος της δόξης αυτού». Πώς θα το μετασχηματίσει; Κατά την ενέργειαν «του δύνασθαι αυτόν και υποτάξαι τα πάντα». Ο Χριστός

μπορεί να το κάνει λέει ο απόστολος, έχει τη δύναμη. Όλα είναι στο χέρι Του.

Είμαστε όλοι αδύνατοι εδώ στη γη. Ελάχιστα μπορούμε να κάνουμε. Αλλά όταν αναστηθούμε θα μοιάζουμε με τον Χριστό θα είμαστε όλοι «εν δυνάμει». Πρωταθλητές. Γενναίοι, δυνατοί. Το σώμα είναι τώρα ψυχικό.

Τι σημαίνει ψυχικό; Λέει ο απόστολος Παύλος: Ένα σώμα που ζει ανάλογα με πάθη. Παθιάζεται από την αμαρτία, παθιάζεται για το κρασί, για το τσιγάρο, για την σαρκική αμαρτία. Παθιάζεται ψυχικά για το μίσος, για την κακία, παθιάζεται για ναρκωτικά. Παθιάζεται για οτιδήποτε άλλο κακό. Παθιάζεται και υποδουλώνεται.

Τότε, λέει, θα αναστηθεί ένα σώμα πνευματικό. Δηλαδή γεμάτο από το Άγιο Πνεύμα, το οποίο θα το κυβερνάει μονίμως το Άγιο Πνεύμα.

Αλλά για να φτάσουμε εκεί, μας λέει ο απόστολος Παύλος, πρέπει προηγουμένως να φροντίσουμε εδώ στη γη να βάλουμε μέσα στη καρδιά μας και μέσα στο σώμα μας το Πνεύμα το Άγιο.

Και να φροντίσουμε εκείνο να κυβερνάει τη ζωή μας. Αμήν.-